

Kern van het probleem

In deze casus gaat het om een inwoner 75 jaar, met een objectieve, langdurige en erkende loopbeperking van maximaal circa 50 meter, zelfs met gebruik van een rollator en een chronische, progressieve aandoening. Daarmee wordt onmiskenbaar voldaan aan het kerncriterium van de landelijke Regeling gehandicaptenparkeerkaart. Toch is de aanvraag voor een gehandicaptenparkeerkaart passagier (GPK-P) afgewezen, niet omdat niet aan de wettelijke norm wordt voldaan, maar omdat aanvullende, niet-wettelijke criteria doorslaggevend zijn gemaakt. Deze criteria zijn geïntroduceerd door de externe adviseur Argonaut en door het college zonder zichtbare eigen afweging overgenomen.

Hiermee is de wettelijke regeling feitelijk opgerekt en versmald tegelijk: opgerekt door extra eisen toe te voegen die niet in de wet staan, en versmald doordat inwoners die aantoonbaar aan de kerncriteria voldoen alsnog worden uitgesloten. In deze besluitvorming zijn het legaliteitsbeginsel, het maatwerkbeginsel en de menselijke maat ondergeschikt geraakt aan een externe, feitelijk normstellende advisering.

De gemeente Huizen presenteert zich nadrukkelijk als een gemeente die maatwerk en menselijke maat centraal stelt, zeker voor kwetsbare inwoners. Juist daarom schuurt deze casus. Want waar maatwerk verwacht mag worden bij een progressieve aandoening, zien we een rigide toepassing van aanvullende criteria, zonder tijdelijke oplossingen, zonder preventieve benadering en zonder bestuurlijke reflectie. Dat roept niet alleen vragen op over deze individuele afwijzing, maar over de politieke verantwoordelijkheid van het college en de vraag wie in Huizen uiteindelijk bepaalt hoe landelijke regels worden toegepast.

Daarnaast lijkt het erop dat criteria voor bestuurders en passagiers door elkaar heen gevlochten lijken door de externe adviseur.

Wat er concreet mankeert aan het Argonaut-rapport

Toevoegen van niet-wettelijke criteria

Argonaut baseert de afwijzing onder meer op:

- het niet volledig rolstoelgebonden zijn;
- het kunnen wachten gedurende 10–15 minuten;
- het ontbreken van cognitieve of psychische beperkingen.

Deze criteria komen niet voor in de Regeling gehandicaptenparkeerkaart. De landelijke regeling kent slechts:

- de 100-meter-norm;
- en “continu afhankelijk van de bestuurder voor vervoer van deur tot deur”.

Door extra voorwaarden toe te voegen, vernauwt Argonaut de toegang tot de regeling zonder wettelijke grondslag.

Erkenning van de beperking, maar negeren van de consequentie

Het rapport stelt expliciet vast:

- een chronische, progressieve aandoening;
- een maximale loopafstand van circa 50 meter;
- verminderde stabiliteit.

Toch leidt deze vaststelling niet tot toekenning.

De wettelijke kernvraag (“kan betrokkene meer dan 100 meter lopen?”) wordt daarmee feitelijk buiten werking gesteld.

Onjuiste interpretatie van ‘continu afhankelijk’

Argonaut interpreteert “continu afhankelijk van de bestuurder” als:

vrijwel permanent begeleidingsbehoevend zijn.

Dit is juridisch onjuist:

- afhankelijkheid ziet op vervoer en mobiliteit, niet op volledige persoonlijke begeleiding;
- de regeling vereist geen voortdurende nabijheid van de bestuurder.

Hiermee wordt het criterium zwaarder gemaakt dan de wetgever heeft bedoeld.

Onvoldoende zorgvuldig onderzoek bij progressieve aandoening

Het advies is tot stand gekomen:

- zonder lichamelijk onderzoek;
- zonder informatie van behandelend artsen;
- zonder toekomstgerichte beoordeling, terwijl sprake is van progressie.

Bij een progressief ziektebeeld is dit materieel onvoldoende zorgvuldig, ook al is formeel voldaan aan “geneeskundig onderzoek”.

Wat er bestuurlijk misgaat in de besluitvorming

Externe adviseur wordt feitelijk normstellend

Hoewel Argonaut adviserend is, bepaalt het rapport in de praktijk:

- hoe de landelijke regeling wordt uitgelegd;
- wanneer maatwerk wel of niet mogelijk is.

Dit is een bestuurlijke rolverwisseling:

de uitvoerder bepaalt beleid, het college volgt.

Maatwerk wordt beleden, maar niet toegepast

De gemeente Huizen profileert zich nadrukkelijk als:

- maatwerkgemeente;
- gemeente met oog voor de menselijke maat.

Juist bij een progressieve aandoening zou maatwerk logisch zijn (tijdelijke toekenning, herbeoordeling, veiligheidsafweging).

In deze casus ontbreekt elke zichtbare maatwerkafweging.

Evenredigheid en preventie ontbreken

De besluitvorming is:

- strikt procedureel;
- reactief (pas hulp bij verdere achteruitgang);
- niet preventief gericht op behoud van participatie.

Dit staat op gespannen voet met:

- het evenredigheidsbeginsel (art. 3:4 Awb);
- de Wmo-gedachte van vroegtijdige ondersteuning.

Bestuurlijke eindconclusie

In deze casus is geen sprake van een individuele beoordelingsfout, maar van een structureel probleem:

- een extern medisch advies dat buitenwettelijke criteria hanteert;
- een college dat dit advies zonder eigen afweging volgt;
- en een gemeentelijk maatwerkprincipe dat niet zichtbaar wordt toegepast.

Dit raakt direct aan de controlerende rol van de raad.

**DE TOEKOMST
VAN HUIZEN**

De Toekomst Van Huizen
e.koning.DTVH.nl@outlook.com
www.DTVH.nl

Vragen:

1. **Legaliteit en normstelling**

Hoe rechtvaardigt u dat in Huizen bij de beoordeling van een gehandicaptenparkeerkaart criteria worden toegepast die niet voorkomen in de landelijke Regeling gehandicaptenparkeerkaart, en erkent u dat hiermee feitelijk buitenwettelijke normen zijn geïntroduceerd waarvoor het college bestuurlijk verantwoordelijk is?

2. **Rol en mandaat van Argonaut**

Kunt u expliciet aangeven waar het college zélf een zelfstandige bestuurlijke afwijking heeft gemaakt ten opzichte van het advies van Argonaut, en hoe voorkomt u dat een externe adviseur in de praktijk normstellend wordt in plaats van adviserend?

3. **Maatwerk en menselijke maat**

Hoe verhoudt deze rigide afwijzing zich tot de bestuurlijke claim dat Huizen een maatwerkgemeente is, en waarom is in deze casus – bij een erkende progressieve aandoening – geen enkele vorm van tijdelijk maatwerk, herbeoordeling of preventieve oplossing overwogen?

4. **Zorgvuldigheid en evenredigheid**

Acht u het bestuurlijk verdedigbaar dat bij een chronische en progressieve aandoening een besluit is genomen zonder lichamelijk onderzoek, zonder informatie van behandelend artsen en zonder toekomstgerichte beoordeling, en hoe verhoudt dit zich tot het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel uit de Awb?

5. **Bestuurlijke eindverantwoordelijkheid en structureel risico**

Deelt u de analyse dat dit geen individuele fout is maar een structureel risico in de besluitvorming rond GPK's in Huizen, en bent u bereid te laten toetsen of het huidige beoordelingskader en de werkwijze met Argonaut nog in overeenstemming zijn met wet, jurisprudentie en de door u beleden menselijke maat?